

Døgnåbent: En tankfuld benzin, en cola og en fransk hotdog. Tankstationen er for de fleste mennesker et flueben i en travl hverdag. Men for pensionister, bilentusiaster, poptøser, røvere og landsbytøsser lyser YX Energi Rosengårdscentret i Odense som en oase i livets provinsielle periferi.

Tanken

YX Energi Rosengårdscentret i det sydøstlige Odense. Foto: Thomas Larsen

Af KLAUS ULRIK MORTENSEN

Himmel og forplads er smeltet sammen i en grå, ubestemmelig masse. Et undereksponeret billede.

Monstrøse vandpytter, blåtunge skyer, en trailer, men ellers er YX Energi Rosengårdscentret i det sydøstlige Odense lørdag middag helt tom.

Et snurrende klimaanlæg og den uigendrivelige duft af marcipan inviterer os indenfor.

I glasmontren har en tebirkes og en wienerpekan overlevet den værste sult, og på grillen ligger pølserne klar til at blive serveret.

Hylderne bugner af hønsekødssuppe, bananroulader, tyggebønner, engangsvaskeluge, blomsterdekorationer, og startkabler.

Mønttelefonen løber aldrig tør for taletid, og kaffemaskinen ved siden af kopiterminalen skriver, at du må fylde din kop, men ikke termokanden.

En oase har svært ved at lokke ørkenens dyr til vandhullet i regntiden. Tankstationen er natteravnens vandhul, men også i dagtimerne tiltrækker tanken marginaliserede eksistenser, fortæller en lyskrøllet ekspedient bag kassen. Ensomme, ældre mennesker, der bruger tanken for at få socialt liv – en undskyldning for at tale nogle minutter.

I personalestuen taler Katharina Marott om avisoverskrifter og kunder med personlige problemer, men den 25-årige ekspedient møder også mange yngre mænd med trang til andet end pølsemenuer.

»Jeg har fået alt for mange gode tilbud,« smiler hun afvisende, men ikke helt, for en fyr, som slog vejen forbi tanken fire gange samme aften, var enten utrolig glemsom eller meget

sød, og de nåede da også at blive kærester og siden ekskærestere.

Aftenarbejdet har stadig den fordel, at man ved selvsyn kan konstatere, hvem der har de fede biler og motorcykler, pointerer Katharina Marott og smutter tilbage til kasseapparatet.

Himlen er i mellemtiden tryllet blå og tør, og hen over asfalten slinger en lyserød pigecykel med lyse tjavser i sadlen og sort strithår på bagagebæren.

Hele dagen har knægtene siddet hjemme på værelset og spillet computer, forklarer Patrick Lykkegaard Winkler, da han få minutter senere kommer ud med to pakker tyggegummi i hænderne. Muhammed Al Ali ved hans side har investeret lompepengene i sure bolsjer.

»Tanken er lidt dyr,« beklager Muhammed, »men alligevel den bedste, vi har,« supplerer Patrick.

Et hav af røvier
Men tanken er også dum, forklarer Muhammed, og omtaler et hav af røvier, der betyder, at hans mor ikke længere er glad ved tanken om at sende sin 12-årige søn efter mælk og grillkul i de sene aftentimer.

En danmarkrekord på 42 røvier har Preben Larsen registreret i de 33 år, han har forpagtet tankstationen. Tre år er passeret siden sidste røveriforsøg, hvilket han forklarer ved, at de primære syndere, narkomanerne, har lettere ved at komme i behandling, men røverirekorden har – parret med små år, store lompepenge og generelt ungdommeligt sløvsind – gjort det sværere at skaffe ordentlig arbejdskraft, særligt til de udsatte nattevagter.

I det fugtige græs foran vaskehallen vågner Reza Jedari fra sin blunder under solen. Elisa Høybye sætter sig ved

hans side med en pakke rød Cecil og et 13 måneder gammelt gadekryds. Egentlig burde hun døde og han være spilvågen, taget i betragtning at han netop har samlet hende op efter en rengøringstjans i en lokal købmandsforretning, mens han selv er arbejdsløs. Men ikke med hans gode vilje.

Tidligere har han ejet et pizzeria inde i byen, og den 45-årige iranskfødte elektriker mener, at han efter 23 år i Danmark udgør den ideelle nattevagt.

»Alle de motherfuckere bliver væk,

når de ser, at der står en fremmedarbejder,« siger han og begrundet argumentationen med, at hovedparten af røverierne begås af folk fra Vollsmose.

Er du studerende, kan du få, er du ikke, må du gå, lyder Preben Larsens ansættelsespolitik. Reza Jedari får altså ikke mulighed for at sende kriminelle over stok og sten og ender da også med selv at sjoske mod privaten, mens gejlede sportsvogne med opskruet musik og testosteron lænet ud ad vinduerne cirkler om tankstationen og siden finder hvile på parkeringspladens vidder.

En rød VW Transporter brager op og præsenterer et naturligt samlingspunkt i den bløde aftenskurving. Nødvendigtvis ser den hverken dyrere eller hurtigere ud end konkurrenterne, men spille, det kan den, og det så voluminøst, at AC/DC skraller i alle ørekanaler.

»Herude spiller vi altid højt,« siger bilens ejermand, Kim Andersen, og giver lyd billedet den sidste tand, så al motorstøj, småsnak og klagen fra hvindende dæk forsvinder.

Misundelige blikke

En blå North State har den arbejdsløse, korpulente bilentusiast tid til at ryge, mens han nyder de misundelige blikke, der smyer sig langs anlæg, kabler, højtaltlere og forstærkere. Miljøet er dog ikke et spørgsmål om at overgå hinanden, forklarer han, men handler derimod om hygge, sammenhold og passionen for biler.

Et miljø, der har skaffet ham 50 gode venner, mens kæresten, Sanne Sørensens, som har taget plads i bagagerummet åbenbarede sig over en is ved Skovsøen.

Og kæresten lærte til trods for vensindernes skepsis hurtigt at sætte pris

på de lange aftener i parkeringslysets skær.

»Jeg synes, at det er rigtig hyggeligt, men jeg giver ikke så meget for folk, der ødelægger det for andre,« siger hun med henvisning til dem, som ligger og kører ræs.

»Hvis det er nogen, jeg kender, beder jeg dem om at lade være, men ellers er det ikke noget, jeg vil blande mig i. Det kommer der som regel ikke noget godt ud af herude,« siger Kim Andersen lakonisk.

Normalt opfører de sig pænt, forklarer Heidi Hansen, den muskuløse afløser bag kasseapparatet, og forpagteren opfordrer da også kun til, at de såkaldte alkokops bliver sat på køl i rigelige mængder. Serge Bodjo, kollegaen, som er sendt på forpladsen efter poletter til støvsugerautomaten, understreger, at bilentusiastene er flinke og høflige, men om han fatter, at de gider bruge så meget tid på deres biler.

I halvcirklen bag Transporteren har Kim Andersen ikke registreret, at folk kalder ham en blæserøv. Men selv hvis, tja, så er det ikke noget, der generer ham.

»Jeg tager det som et udtryk for, at folk er misundelige,« siger han og tygger lidt på beskyldningerne.

»Jo, det er da blæserøvsagtigt,« erkender han, »men det er det for alle,« peger han ad ejeren af en Dodge Coronet fra 1968, som har stukket hovedet ned i bagagerummet på en Opel Calibra.

Kæmper bag kassen

Parkeringspladsen er ved midnat hjemsted for godt 50 biler. Altså langt fra de 500 biler, som på en god sommeraften kan indhulle asfalten i et inferno af afbrændte koblinger, svedne dæk og udstødningsos, men rigeligt til

at suge alt liv ud af tankstationens mørklagte forplads. Menneskehavet strømmer direkte fra parkeringspladsen via køleskabene til kasseapparatet. Bag kassen kæmper Thilde Lund Hansen en umenneskelig kamp mod masserne.

Tre mand lang er køen, da hun stanger en fransk hotdog med almindelig dressing over disken. En ældre mand spørger efter rejeost, men får at vide, at han selv skal lede efter den i bagfylden. En Pepsi Max og 20 Prince i blød, benzin på stander syv og så manden med rejeost. Men han fedter, roder og rager og har usandsynligt svært ved at presse varen ned i plastikposen, og pludselig er køen vokset til otte personer. Nattevagten arbejder mekanisk uden at fortrække en mine. En flittig studine med al koncentration rettet mod sisyfosarbejdet, skulle man tro, men så, da den sidste sodavand er solgt, udbryder hun.

»Jeg tænkte: Får det aldrig en ende, så jeg lige kan få min hjerne med igen? Da de stod helt ned til døren, og jeg ikke havde nogen småpenge, frygtede jeg, at det gik helt galt.«

Død igen

Et par timer senere. Tankstationen er død. Igen. Gulvvasken afbrydes kun af utålmodige hæle, der efterspørger hovedpinepiller, og en travl mand nys hjemvendt fra Filippinerne med trang til kaffe og morgenbrød. En morgenfrisk sol i øst varsler en ny dag. Akkompagneres snart af måger og ravne, der skriger deres sult ud over parkeringspladsens syndefald af burgeraffald, tomme flasker og øldåser. Og en Skoda Favorit – uden plader, men med alufælg og en Smirnoff Ice for meget inden for karrosseriet.

klaus.mortensen@jp.dk